

Pokud by náš příjezd ke škole doprovázela hra na housle, byla by to jedna dlouhá, nekonečná nota z mollové stupnice.

Přestože jsem si sluchátka vyndal z uší už po příjezdu do Olomouce, jako bych tu hudbu slyšel. Táhne se městem jako siréna, zkušená ruka hudebníka, zvuk monitoru životních funkcí – a nedokážu určit, jestli mi je z ní špatně, nebo ne, jestli ta nervozita, kterou cítím, je normální.

Je normální cítit, napsal jsem si v létě čtyřicetkrát do sešitu. Představím si popsanou dvojstránku, utlumím housle tahem pera po papíru a pomalu se nadechnu.

Auto zastaví. Motor zmlkne, táta stáhne ruce z volantu – a je ticho. Žádná dramatická hudba. Žádné zuřivé popisování listů v zápisníku. Jen mlčení v tomhle stísněném prostoru a poslední hranice před světem venku.

Konečně zvednu oči od svých stehů a skrz okénko pohlédnu k budově před námi.

„Proč všechny školy vypadají jako vězení?“ ozve se v tu chvíli moje sestra.

Táta a máma se jako jeden obrátí k zadním sedadlům. I já po Eleně vrhnu otrávený pohled, ale ségra jen pokrčí rameny.

„To byl začátek vtipu a my máme pokračovat, nebo jen řečnická otázka?“ pozvedne táta obočí.

El se ušklíbne. „Chtěla jsem odlehčit atmosféru.“

„Tak to se nepovedlo úplně nejlíp,“ odtuší suše máma. Od odjezdu z Prahy nepromluvila ani slovo. Všichni jsme mlčeli, pokud tedy nepočítám občasné zanáčování na ostatní řidiče nebo žádosti o čírpauzy. Jakmile se její oči upřou mým směrem, napružím se. „Same, určitě si to nechceš ještě rozmyslet?“

„Ne.“ Můj hlas zní ochraptěle, jak jsem dlouho nepromluvil. Odkášu si a zopakuju to ještě jednou s větší jistotou – a radši si rovnou odepnu pás a vysoukám se z auta ven. Přemlouvám mě zkoušela celý minulý týden a nechci si to zopakovat.

Zabouchnu za sebou a stanu čelem svému novému gymplu.

Okna v třípatrové budově jsou tmavá a nic nenasvědčuje tomu, že by v ní touto dobou pobývaly živé duše. Zpoza staré stavby vyhlížejí dvě moderní budovy v poněkud veselějších barvách a s velkými okny, na širokém pozemku spatřím dvě venkovní hřiště a běžecký ovál. Nevím, kde Elena vzala to vězení; podle mě to vypadá jako každá jiná střední škola.

Jen je velká. Fakt velká. Hledal jsem školu, kde se ztratím, ale spíš pomyslně, ne doslova.

„Ty vole, to je hic,“ zamručí ségra, sotva vystoupí z auta, a ostentativně si zamáchá rukou před obličejem. „Doufej, že je uvnitř klimoška.“

Zastrčím si pramen vlasů za ucho. Než stihnu postřehnout, co dělá, El mě vezme kolem ramen a před obličejem nám strčí mobil se zapnutou přední kamerou.